

Kanske var det bävrarna som hittat en genväg mellan stränderna (fängelse)

När jag gick ut från mitt hus den morgonen kände jag inte igen mig. Solen hade nyss gått upp och fåglarna sjöng som vanligt, men gårdsplanen hade fyllts med en sorts sand som liknade den jag bränt mig på när jag någon gång varit på en sandstrand och efteråt tvingats duscha för att bli av med de osynliga kornen på min hud.

Runt gårdsplanen växte högt gräs och – kanske var det vanlig sälj men jag tyckte det såg ut som bambu. Sommarvärmen slog mot mig och lärde mig ordet hetta.

Det fanns inte mycket som skuggade mer än de bambuliknande växterna och jag sökte efter en stig eller glänta för att skydda mig mot solstrålarna. En bit ner i backen, på väg mot hönshuset – som tycktes mig ovanligt tyst – såg jag en antydning till skugga och jag gick genast dit och in bland de täta stammarna. Skuggan som mötte mig var omedelbar. Svalkan kändes skön mot huden och jag tog några steg till och såg stigen. En smal djurstig, trampad av något plattfotat djur. Kanske var det bävrarna som hade hittat en genväg mellan stränderna. Jag bestämde mig för att gå en bit och sedan återvända till huset för frukost.

Kanske hade jag gått trehundra meter, kanske bara hälften, när jag inte längre såg stigen framför mig och vände mig om. Först ett halvt varv, sedan alla fyra kvartsvarven, alla tiondelsvarv med blicken sökande efter stigen, öppningen mellan de smala stammarna, ljuset och vägen ut. Men det fanns ingen väg.

De smala stammarna slöt sig omkring mig som ett fängelsegaller och när jag vände blicken uppåt såg jag bara någon sorts grenar sluta sig över mig så totalt, att himlen utanför inte trängde igenom med något annat än ett knappt synligt ljussken. På något sätt hade den märkliga växten skjutit skott runt mig, så att jag var fullkomligt instängd.

När jag försökte föra dem åt sidan kände jag bara min egen brist på kraft. När jag tog tag i deras stammar och ville dra upp dem med rötterna var det som om de log åt mig. När jag ruskade dem i min vanmakt, skakade de sina lövperuker ovanför mig som om de tillrättavisade ett litet barn.

Då, från början av min fångenskap tänkte jag inte på att ropa efter hjälp – jag visste ju, att ingen skulle höra mig. Mitt hus ligger för sig själv på ett berg långt från allmänna vägar och bortom alla byar. Jag väntade inga besök och var själv inte väntad någonstans förrän långt fram i tiden. Lite senare, när paniken överföll mig tror jag att jag både ropade och skrek utan att tro att någon skulle höra, men med ett grundlöst hopp om att någon ändå skulle passera och förstå, att den täta skogen måste huggas ned för att någon fastnat i det fängelse som växer kring sådana som obetänksamt ger sig in i skymningen innan dagen ens vaknat till liv.

Efter bara några timmar i fångenskap kände jag den första plågan, den första verkliga plågan. Den som stavas törst och börjar med att tanken formar längtan och bilden hägrar för seendet så att inget annat blir synligt än törsten efter vattnet som inte finns att få.

Och det föll över mig som rädsla, som smaken av järn på tungan och som vetskapen om tiden, att livet bestäms av det jag inte själv har makt att kontrollera.

Att mörkret sedan föll över mig hade kanske med tiden att göra. Men när tiden för natten skulle övergå i gryning hade tiden flytt mig och mitt fängelse. Som om grönskan stelnat som betong över mitt huvud hade natten stelnat i sitt mörker. Jag var inte längre fånge i en skog av bambu. Jag var fånge i ett mörker som övergick allt förstånd och mina dagar var inte längre räknade. Jag förstod, att allt jag nu hade att leva var minnen av ett liv jag kanske inte levt.

Och förtvivlan fann sin plats i strupen just där törsten tidigare bränt.

Om någon kunde se mig

tänkte jag

Om någon kunde

Men natten talade i tungor

där ingen kunde höra

och jag blundade

som om mina ögon stängde sig för döden

medan jag väntade

och livet hade aldrig varit närmare än ett andetag

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren korpjäder med Poeter.se id #20962 innehar upphovsrätten